

8. kapitola

Magda pyromanka

V rychlosti jsme se s Robinem domluvili, že o svém tajemství nikomu neřekneme. Musím si na to nejdřív trochu zvyknout, že Mára je můj tatínek. Kdyby jenom tušil, kdo jsem.

„Co tu stojíte jako dvě trdla,“ zeptal se nás Mára, který právě přišel ze svého pokoje.

Oba dva jsme mlčeli. Přece jsme mu nemohli říct, že jsme z budoucnosti.

„Tak radši půjdeme na tu oslavu. Čau tati.“

„Na shledanou,“ řekli jsme s Robinem současně.

Napadlo mě, jak bych se mohla rozloučit ještě jinak – Dědo, moc mi tu knížku neohmávej. Víš, že ji za třicet let od tebe dostanu k narozeninám. Tak ahoj.

Když jsme vyšli před dům, konečně jsme vyndali Magdu z tašky. Mára nás pořád popoháněl:

„Honem, přidejte, ať nepřijdeme poslední.“

Magdě to bylo úplně jedno a vesele za ním poskakovala. Po chvílce jsme přiklusali k velkému šedému domu. Holky bydlely ve druhém patře.

„Jé, ahoj. To je super, že už jsi dorazil. A koukám, že je vás víc.“

Holky nás přivítaly, jako bychom se už dávno znali.

„Pojďte za námi do obýváku, oslava bude tam,“ řekla Lucka a nadšeně vzala Magdu do náručí. „Ta je úžasná, jak že se jmenuje?“

„To je Magda, už jsme toho s ní dneska hodně zažili.“

„To je fajn, že jste přišli. Já mám strašně ráda všechny zvířata a opičku jsem doma ještě nikdy neměla.“

Najednou Magda utekla Lucce z náručí, vyskočila na lustr a začala se na něm houpat ze strany na stranu jako na houpačce. Docela nás to vyděsilo. Lucka s Aničkou vyvalily oči a vykřikly: „To ne!“

Robin se snažil dostat Magdu dolů, ale té potvůrce se tam zřejmě líbilo.

„To nedopadne dobře,“ utrousil Mára.

A měl pravdu. Magda slítlá dolů a dopadla rovnou do mísy s pudinkem. Když se vynořila, měla na hlavičce přilepený jeden piškot a vypadala opravdu vyděšeně. Asi se taky lekla.

Anička zavolala:

„Lucko, vytáhni ji ven, za chvíli přijde maminka s dortem.“

